

УДК 340.12

*Г. В. Кадникова**здобувач кафедри адміністративного та господарського права
Запорізького національного університету*

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОЦЕДУРИ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Актуальність теми. Тривалий час адміністративні процедури розглядалися в межах вивчення структурних елементів адміністративного процесу, зокрема, як його окремих складників. Однак розвиток адміністративної науки, сучасні реалії євроінтеграційних процесів, що відбуваються в Україні, потребують переосмислення сутності розуміння адміністративних процедур загалом і у сфері доступу до публічної інформації зокрема.

Усе ще актуальне питання належного правового регулювання здійснення адміністративних процедур в Україні, що повинно мати своїм підґрунтям науково-теоретичну характеристику. Отже, дослідження сутності адміністративних процедур залишається актуальною проблемою, що привертає до себе увагу провідних учених як в Україні, так і за кордоном. Найбільш вагомими доктринальними дослідженнями сутності адміністративних процедур, які мають бути взяті за основу під час визначення особливостей правового режиму обігу публічної інформації, висвітлені в працях В. Б. Авер'янова, Ю. П. Битяка, О. М. Бандурки, Н. В. Коваленко, Т. О. Коломоєць, А. Т. Комзюка, О. В. Кузьменко, Ю. О. Лєгези, О. І. Миколенка, С. Т. Стеценка, В. П. Тимощука, В. К. Шкарупи й ін.

Сутність адміністративних процедур розглядається у вузькому розумінні як різноманітна управлінська діяльність щодо розгляду й розв'язання конкретних справ, що виникають у сфері публічного управління (В. М. Бевзенко, В. К. Колпаков, Т. О. Коломоєць [1, с. 156] та ін.). У широкому розумінні до адміністративних процедур відносяться і нормотворча та правозахисна діяльність адміністративних органів [2, с. 165]. До адміністративно-процесуальної процедурної діяльності в широкому розумінні інколи відносять і розгляд та вирішення судовим порядком публічно-правових спорів [3, с. 16; 4, с. 196].

Отже, у такому широкому розумінні адміністративний процес і адміністративні процедури як його складовий елемент фактично є всеохоплюючим поняттям. Наскільки обґрунтоване й ефективно застосування такої юридичної категорії, як «адміністративний процес» у широкому розумінні, залишається невирішеним. Варто навести пропозицію О. І. Миколенка щодо доцільності відмови від застосування такої категорії-«гігант

та», якою в сучасних умовах є адміністративний процес, і визначити сутність адміністративної процедури як конструкції, застосування якої відображає потреби реального суспільно-правового життя [5, с. 25].

Ю. М. Фролов щодо цього зазначає, що процедура є початковою формою врегульованості в діяльності відповідних органів, що, за наявності об'єктивної необхідності, може перетворитися на більш впорядковану форму, яка має назву «процес» [6, с. 694].

Отже, суміжною категорією з поняттями «адміністративний процес» та «адміністративна процедура» є поняття «адміністративне провадження». Спостерігаються розбіжності трактування і категорії адміністративного провадження. Іноді поняття «адміністративна процедура» й «адміністративне провадження» отожднюють [7, с. 14], або співвідносяться як частина та ціле [8, с. 111; 9, с. 221–231] тощо.

Класичним є підхід, запропонований такими вченими, як Е. Ф. Демський, В. П. Тимошук, Ю. М. Фролов, щодо визначення критеріїв розуміння співвідношення понять «адміністративна процедура» й «адміністративне провадження», в основу покладено розуміння адміністративної процедури як загального встановленого порядку розгляду та вирішення справи адміністративним органом (модель провадження), провадження розуміється як «розгляд та вирішення окремої справи (тобто конкретна активна діяльність)» [10, с. 25; 11, с. 134–135].

Слушною є думка О. В. Кузьменко, що головною метою законодавчого визначення адміністративних процедур, їхніх стадій та принципів реалізації є забезпечення встановлення меж дискреції суб'єкта владних повноважень [12, с. 167].

Отже, можна зробити проміжний висновок, що адміністративну процедуру розуміють як урегульовану чинним законодавством послідовність дій суб'єкта владних повноважень (адміністративного органу), спрямованих на ухвалення та/або виконання адміністративного акта з метою забезпечення прав та свобод людини, досягнення збалансованості реалізації публічного та приватного інтересу.

Адміністративні процедури у сфері обігу публічної інформації можуть бути класифіковані за такими критеріями. За метою здійснення прова-

дження, вони поділяються на: 1) регулятивні та 2) охоронні.

Регулятивні адміністративні процедури спрямовуються на реалізацію права доступу особи до публічної інформації за відсутності публічно-правового або приватноправового спору між розпорядником інформації та заявником, реалізуються у вигляді провадження з надання відповіді на звернення громадян чи офіційний запит уповноваженого суб'єкта.

Охоронні адміністративні процедури застосовуються за наявності порушень режиму обігу публічної інформації, а також із метою вирішення публічно-правового або приватноправового спору, що виник у межах реалізації спеціальних прав заявником чи іншими особами; реалізація таких процедур пов'язується із провадженням із вирішення справи про адміністративне правопорушення, запобіганням їх можливому вчиненню, а також із судовим розглядом адміністративних справ порядком адміністративного судочинства (результатом реалізації таких процедур буде судові рішення або рішення іншого правозастосовного чи правоохоронного органу).

Виходячи з положень національного законодавства, досвіду правового регулювання обігу публічної інформації, адміністративні процедури можуть бути класифіковані залежно від мети набуття зацікавленими особами спеціальних прав на такі об'єкти правовідносин.

Залежно від підстави для надання публічної інформації: 1) на підставі звернення громадян; 2) на підставі офіційного запиту (народного депутата України, депутатів селищних, сільських та міських рад, адвоката й ін.).

Охоронні адміністративні процедури у сфері обігу публічної інформації можуть бути такими, що спрямовуються на вирішення публічно-правового або приватноправового спору. Для вирішення таких спорів залежно від їхньої сутності застосовується юрисдикція адміністративних чи господарських судів; в окремих випадках можлива юрисдикція цивільних судів.

З визначення сутності та видів процедур у сфері обігу публічної інформації необхідна характеристика структури адміністративної процедури з урахуванням досягнень сучасної адміністративної науки та законотворчої діяльності.

Зокрема, професор М. М. Тищенко стверджує: «У структурі кожного окремого провадження можна виділити стадії провадження – відносно відмежовані, виділені в часі й логічно пов'язані сукупності процесуальних дій (процедур), які відрізняються колом суб'єктів і закріплюються відповідними процесуальними актами» [13, с. 488].

Формалізованого підходу до визначення стадій адміністративних процедур загалом і у сфері обігу публічної інформації зокрема немає. Низь-

кий рівень формалізації процесу надання адміністративних процедур (за винятком провадження в справах про адміністративні правопорушення) не сприяє забезпеченню прозорості ухвалення управлінських рішень, потребує законодавчого визначення для оптимізації діяльності адміністративних органів.

На нашу думку, під час вирішення питання про стадії процедури ухвалення адміністративних актів та їхню самостійність необхідно виходити з того, що стадії в процедурі – це частини цілого, об'єднані спільним завданням (завданнями).

Часто стадіями адміністративних процедур визначають: 1) подання заяви й прийняття її до розгляду державним органом, посадовою особою; 2) розгляд справи, вибір відповідних матеріальних правових норм; 3) винесення рішення; 4) виконання рішення; 5) оскарження рішення [14, с. 148].

Схожим є науковий підхід до розуміння стадій адміністративних процедур крізь призму розгляду обставин справи, результатом якого має стати ухвалення адміністративного акта. Отже, до стадій адміністративної процедури належать такі: 1) підготовка справи до розгляду; 2) розгляд і вирішення справи; 3) оформлення адміністративного акта, інформування про його ухвалення учасників справи; 4) перегляд адміністративного акта [15, с. 221–225].

Відповідно до нормативно-правових положень проекту закону України «Про адміністративні процедури», визначено такі основні та факультативні стадії адміністративного провадження: 1) ініціювання адміністративного провадження (подання заяви, порядок подання заяви, її реєстрація; порушення адміністративного провадження за ініціативою адміністративного органу) або відмова в розгляді та вирішенні заяви (основна стадія); 2) розгляд справи по суті (основна стадія) (зокрема, шляхом проведення слухання в справі); 3) ухвалення рішення (адміністративного акта) у справі (основна стадія); 4) адміністративне оскарження (факультативна стадія); 5) відкликання або визнання адміністративного акта недійсним (факультативна стадія); 6) виконання адміністративного акта (основна стадія).

Запропонована законопроектом конструкція адміністративної процедури врахувала висловлені в наукових колах пропозиції щодо необхідності розширення форм розгляду адміністративної справи, запровадивши форму слухання матеріалів заяви. Крім того, серед позитивних надбань цього законопроекту варто виділити впровадження такої стадії, як відкликання або визнання адміністративного акта недійсним. Підставою для визнання адміністративного акта недійсним є встановлення законності, що передбачає забезпечення захисту публічних інтересів. Нормативно-правовими положеннями має бути визначе-

но підстави для відкликання адміністративного акта, центральне місце серед яких посідає його протиправність, унаслідок відкликання такого акта не повинні порушуватися права та свободи людини й інших учасників правовідносин.

Отже, перейдемо до розгляду реалізації процедури доступу до публічної інформації.

Подання особою заяви та прийняття її до розгляду уповноваженим суб'єктом щодо доступу до публічної інформації – початкова стадія. На цій стадії споживач адміністративної процедури з реалізації права на доступ до публічної інформації офіційно виражає намір реалізувати своє право або обов'язок [16, с. 72].

До елементів правовідносин у сфері доступу до публічної інформації належать такі: 1) об'єкт правовідносин, яким визначено «відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації» (ст. 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації»); 2) суб'єкти правовідносин, до яких належать, по-перше, запитувачі інформації (фізичні, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юридичної особи, крім суб'єктів владних повноважень); по-друге, розпорядники інформації (суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, зокрема, надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; суб'єкти господарювання, які мають панівне становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, – стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них); по-третє, структурний підрозділ або відповідальна особа з питань доступу до публічної інформації розпорядників інформації (ст. ст. 12, 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації»); 3) зміст правовідносин – права й обов'язки учасників правовідносин.

До розпорядників публічної інформації також належать суб'єкти господарювання, що володі-

ють інформацією про стан довкілля; про якість харчових продуктів і предметів побуту; про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища й інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією) (ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Надання публічної інформації здійснюється в таких формах доступу.

По-перше, доступ до інформації, що має публічний інтерес, має забезпечуватися через офіційне її оприлюднення шляхом поширення за допомогою офіційних друкованих масмедіа; розміщення інформації на єдиному державному веб-порталі відкритих даних. Крім того, публічна інформація має бути розміщена на інформаційних стендах суб'єктів владних повноважень та інших уповноважених суб'єктів (зокрема, суб'єктів господарювання).

Так, встановлюється спеціальний порядок оприлюднення законів України, інших нормативно-правових актів Верховної Ради України, нормативно-правових актів Президента України, Кабінету Міністрів України, що передбачає набрання ними чинності, якщо інше не передбачено нормами чинного законодавства, лише через 10 днів після їх опублікування в офіційних друкованих виданнях, якими є «Офіційний вісник України» та «Урядовий кур'єр», не пізніше як у п'ятнадцятиденний строк після їх ухвалення встановленим порядком. Нормативно-правові акти органів державної влади мають публікуватися українською мовою (ст. ст. 1, 4 Указу Президента України від 10 червня 1997 р. № 503/97 «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності») [17].

Не підлягають офіційному опублікуванню акти Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України, які не мають загального значення чи нормативного характеру, можуть не публікуватися за рішенням відповідного органу. Ці акти й акти з обмежувальними грифами офіційно оприлюднюються шляхом надсилання відповідним державним органам й органам місцевого самоврядування, доведення ними до відома підприємств, установ, організацій та осіб, на яких поширюється їхня чинність (ст. 7 Указу Президента України від 10 червня 1997 р. № 503/97 «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності») [17]. Для актів, офіційне опублікування для яких не встановлюється, набуття чинності відбувається з моменту їх одержання державними органами або органами місцевого самоврядування, якщо органом, що їх видав, не встановлено інший строк набрання ними чинності. Момент ухва-

лення актів Верховної Ради України і Президента України про призначення, відповідно до законодавства, на посади і звільнення з посад є моментом набуття ними чинності (ст. 7 Указу Президента України від 10 червня 1997 р. № 503/97 «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності») [17].

Іншим способом забезпечення доступу до публічної інформації є надання публічної інформації за запитом правомочної особи (п. 2 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

До обов'язків розпорядників публічної інформації належить визначення нормативного порядку складання, подання запиту на інформацію, оскарження рішень розпорядників інформації, дій чи бездіяльності (п. 4 ч. 1 ст. 15 Закону України «Про доступ до публічної інформації»). Надіслані на адресу розпорядника інформації запити підлягають спеціальному обліку. Спеціальний облік запитів про надання публічної інформації здійснюється в порядку, встановленому розпорядником таких даних (п. 3 ч. 1 ст. 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

До обов'язків запитувачів передусім належить використання публічної інформації з відповідним посиланням на джерело отримання таких даних (абз. 2 ч. 2 ст. 10–1 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Поширення публічної інформації, що містить персональні дані про фізичну особу, допускається за умови їх деперсоніфікації в порядку, визначеному Законом України «Про захист персональних даних». Зокрема, відповідно до ч. 2 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних», встановлюється, що використання персональних даних допускається за умови створення належних умов для захисту цих даних. Крім того, встановлюється низка заборон щодо поширення публічної інформації, що містить персональні дані, а саме: 1) розголошення відомостей стосовно суб'єктів персональних даних, доступ до персональних даних яких надається іншим суб'єктам відносин, пов'язаних із такими даними (ч. 2 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних»); 2) використання персональних даних працівниками суб'єктів відносин, пов'язаних із персональними даними поза межами здійснення ними їхніх функціональних повноважень (ч. 3 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних»).

Відповідно до ч. 4 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних», визначено, що «відомості про особисте життя фізичної особи не можуть використовуватися як чинник, що підтверджує чи спростовує її ділові якості». Винятків із цієї норми прямо законодавством не передбачено, однак фактично вони є.

Зокрема, відповідно до п. 3 ч. 7 ст. 56 Закону України «Про судоустрій та статус суддів», передбачається подання декларації щодо доброчесності та родинних зв'язків. Доброчесність є одним із пріоритетних критеріїв, яким має відповідати суддя (кандидат на посаду судді) (п. 3 ч. 2 ст. 83 Закону України «Про судоустрій та статус суддів»). Сутність принципу доброчесності полягає у встановленні векторності поведінки публічного службовця на захист суспільних інтересів та відмові державного службовця від домінування приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень.

Правилами етичної поведінки державних службовців визначено основні ознаки доброчесності, це: 1) спрямованість дій на захист публічних інтересів, забезпечення пріоритету загального блага громадян над особистими, приватними або корпоративними інтересами; 2) неприпустимість використання державного майна в особистих цілях; 3) недопущення наявності конфлікту між публічними й особистими інтересами; 4) нерозголошення та невикористання інформації, що стала відома у зв'язку з виконанням державним службовцем своїх обов'язків, зокрема, після припинення державної служби, крім випадків, установлених законом; 5) недопущення надання будь-яких переваг і виявлення прихильності до окремих фізичних та юридичних осіб, політичних партій, громадських і релігійних організацій. Отже, доброчесність – базовий принцип здійснення державної служби й основа етичної поведінки державних службовців для забезпечення публічної, професійної, політично неупередженої, ефективної, орієнтованої на громадян державної служби, яка функціонує в інтересах держави і суспільства.

Суддею (кандидатом на посаду судді) подається декларація доброчесності та родинних зв'язків, в якій передусім мають бути зазначені особи, які протягом останніх п'яти років обіймали посади в органах державної влади, правоохоронних органах, водночас така інформація жодним чином не свідчить власне про рівень професіоналізму декларанта, не є прямою підставою для визначення спрямованості поведінки суб'єкта декларування на пріоритет задоволення приватного інтересу тощо. Запровадження такої норми зумовлено необхідністю реформування судової системи України, що, серед іншого, визначено Законом України від 8 квітня 2014 р. № 1188–VII «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» [19], метою якого є проведення «спеціальної перевірки суддів судів загальної юрисдикції як тимчасового посиленого заходу з використанням існуючих процедур розгляду питань про притягнення суддів судів загальної юрисдикції до дисциплінарної відповідальності і звільнення з посади у зв'язку з порушенням присяги з метою підвищення авторитету

судової влади України та довіри громадян до судової гілки влади, відновлення законності і справедливості».

Справді, допустиме ймовірне припущення, що особа, пов'язана родинними зв'язками в системі державної виконавчої влади, має можливість діяти опосередковано заради задоволення публічного інтересу, однак вимога подання такої декларації (ст. 61 Закону України «Про судоустрій та статус суддів») суперечить вимогам ч. 4 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних», де визначено, що «відомості про особисте життя фізичної особи не можуть використовуватися як чинник, що підтверджує чи спростовує її ділові якості».

Висновок. З огляду на сучасну суспільно-політичну ситуацію в Україні, проведення відповідних перевірок суддів та кандидатів на посаду, судді зобов'язані подавати декларацію доброчесності та родинних зв'язків, однак доцільне внесення змін до ч. 4 ст. 10 Закону України «Про захист персональних даних», варто викласти її в такій редакції: «Відомості про особисте життя фізичної особи не можуть використовуватися як чинник, що підтверджує чи спростовує її ділові якості, окрім випадків, прямо встановлених чинним законодавством України».

Література

1. Колпаков В. К., Коломоець Т. О. Вступ до навчального курсу «Адміністративне право України»: навч. лекція. К.: Ін Юре, 2014. 240 с.
2. Галіцина Н. В. Адміністративна процедура як інститут адміністративного процесу. Форум права: електронне наук.фахове видання. 2010. № 4. С. 163–177. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10gnviar.pdf>.
3. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упорядник В. П. Тимошук. К.: Факт, 2003. 496 с.
4. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч. для студ. юрид. спец. вищих навч. закл.: у 2 т. / В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк та ін.; за ред. В. Б. Авер'янова. К.: Юридична думка, 2004. Т. 1: Загальна частина. 584 с.
5. Миколенко О. І. Місце адміністративного процедурного права в системі юридичних знань та системі права України: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя, 2011. 40 с.
6. Фролов Ю. М. Адміністративні процедури: зміст та особливості. Форум права. 2013. № 3. С. 692–698.
7. Лагода О. С. Адміністративна процедура: теорія і практика застосування: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Ірпінь, 2007. 21 с.
8. Бандурка О. М., Тищенко М. М. Адміністративний процес: підруч. для вищих навч. закл. К.: Літера Лтд, 2002. 288 с.
9. Лебеза Ю. О. Адміністративно-правові засади публічного управління у сфері використання природних ресурсів: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя: ЗНУ, 2018. 512 с.
10. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упорядник В. П. Тимошук. К.: Факт, 2003. 496 с.
11. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України: навч. посібник для вузів. К.: Юрінком-Інтер, 2008. 495 с.
12. Кузьменко О. В. Теоретичні засади адміністративного процесу: моногр. К.: Атіка, 2005. 352 с.
13. Адміністративне право України. Академічний курс: підруч. для студ. юрид. спец. вищих навч. закл.: у 2 т. / В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк та ін.; за ред. В. Б. Авер'янова. К.: Юридична думка, 2004. Т. 2: Особлива частина. 583 с.
14. Тимошук В. П. Процедура прийняття адміністративних актів: питання правового регулювання: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2009. 214 с.
15. Адміністративне право. Повний курс: підручник / В. В. Галуцько, П. В. Діхтієвський, О. В. Кузьменко, С. Г. Степенко та ін. Херсон: Олді-Плюс, 2018. 446 с.
16. Кучма К. С. Стадії провадження надання адміністративних послуг у сфері екології та природних ресурсів в Україні. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція». 2016. № 20. С. 69–73.
17. Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів та набрання ними чинності: Указ Президента України від 10 червня 1997 р. № 503/97. Офіційний вісник України. 1997. № 24. С. 11.
18. Про відновлення довіри до судової влади в Україні: Закон України від 8 квітня 2014 р. № 1188–VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 23. Ст. 870.

Анотація

Кадникова Г. В. Адміністративні процедури як елемент правового режиму доступу до публічної інформації. – Стаття.

Автором розглядаються особливості правового регулювання режиму доступу до публічної інформації. Визначено, що забезпечення доступу до публічної інформації потребує пошуку належних шляхів оптимізації правового забезпечення права на доступ до публічної інформації. Охарактеризовано систему законодавства у сфері доступу до публічної інформації за чинністю нормативно-правових актів, зроблено висновок, що вадами такого правового регулювання є: недостатня правова регламентація відповідальності службовців за порушення стандартів забезпечення права громадян на інформацію і, як наслідок, підміна законодавчої регламентації підзаконними нормативними актами.

Ключові слова: доступ, запит, правовий режим, публічна інформація, публічна адміністрація.

Аннотация

Кадникова А. В. Административные процедуры как элемент правового режима доступа к публичной информации. – Статья.

Автор исследует особенности правового регулирования режима доступа к публичной информации. Определено, что обеспечение доступа к публичной информации требует поиска надлежащих путей оптимизации правового обеспечения права на доступ к публичной информации. Охарактеризована система законодательства в сфере доступа к публичной информации по юридической силе нормативно-правовых актов, при этом сделан вывод о том, что недостатками такого правового регулирования являются: недостаточная правовая регламентация ответственности служащих за нарушение стандартов обеспечения права граждан на информацию и, как следствие, подмена законодательной регламентации подзаконными нормативными актами.

Ключевые слова: доступ, запрос, правовой режим, публичная информация, публичная администрация.

Summary

Kadnykova H. V. Administrative procedures as an element of the legal regime of access to public information. – Article.

In the scientific article the author considers the peculiarities of the legal regulation of the regime of access to public information. It is determined that providing access to public information requires improving the search for appropriate ways to optimize the legal provision of the

right to access to public information. The system of legislation in the sphere of access to public information on the legal force of regulatory legal acts was characterized, and it was concluded that the shortcomings of such legal regulation are: insufficient legal regulation of the responsibility of employees for violating the standards for ensuring the right of citizens to information and, as a consequence, the substitution of legislative regulations.

Key words: access, request, legal regime, public information, public administration.